Kız ve Küçük Keçi
Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Keçi

Aysel Banu YAVUZAL

Maya, büyük kırmızı bir ahırı ve ayçiçekleriyle dolu bir bahçesi olan küçük bir çiftlikte yaşıyordu. Yedi yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni, gevşek siyah bir örgüsü ve yanaklarında çilleri vardı. Yeşil çantasında oyun malzemeleri taşırdı. Maya hayvanları izlemeyi ve her birini neyin mutlu ettiğini öğrenmeyi çok severdi. Sık sık, "Her hayvanın kendine özgü bir kişiliği vardır," derdi.

Güneşli bir sabah, Büyükanne Rose eve Pip adında bir keçi yavrusu getirdi. Pip, Maya'nın dizine kadar geliyordu; krem beyazı tüyleri ve bir gözünün üzerinde kahverengi bir lekesi vardı. Sarkan kulakları kıpırdıyor, kırmızı tasmasındaki küçük pirinç çıngırak şıngırdıyordu. Pip, Büyükanne Rose'un arkasına saklandı ve kehribar rengi gözleriyle aralıktan baktı. "Kendini güvende hissetmesi için ona zaman verelim," dedi Büyükanne Rose yumuşak bir sesle.

Maya çimenlerin üzerinde sessizce oturup Pip'i izledi. Büyükanne Rose açıkladı: "Gergin olduğunda kulaklarının nasıl yattığını görüyor musun? Ve havayı nasıl kokluyor? Bu onun 'Güvenli mi?' diye sorma şekli." Maya başını salladı ve Pip'in minik tomurcuk boynuzlarının neredeyse hiç görünmediğini fark etti. Fısıldadı: "Sabırlı olacağım." İyi bir arkadaş olmak istiyordu, bu yüzden hızı Pip'in belirlemesine karar verdi.

Pip Maya'ya doğru küçük bir adım attı, sonra bir tane daha. Küçük çıngırağı şıngır şıngır etti. Maya hiç kıpırdamadan durdu ve bir marul yaprağı uzattı. "Buyur, küçüğüm," dedi nazikçe. Pip yaprağı kokladı, sonra kemirdi. Sarkan kulakları birazcık kalktı. Maya gülümsedi ama çok hızlı hareket etmedi. Güvenin zaman aldığını biliyordu.

Ertesi gün Maya bir oyun denedi. Yumuşak bir topu çimenlerin üzerinde yavaşça yuvarladı. Pip önce geri sıçradı, sonra boynunu uzatıp topu kokladı. Top durunca burnuyla ona dokundu. Maya hafifçe güldü. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu. Pip minik bir zıplama yaptı ve çıngırağı şıngırdadı. İlk kez cesur ve oyuncu görünüyordu.

Maya, Pip'in yavaş kovalamacayı sevdiğini fark etti. Yavaşça bir daire çizerek yürüdü ve Pip onu izledi, küçük toz bulutları kaldırarak. Maya durunca o da durdu. Bir saman balyasının arkasından baktığında Pip de baktı. Ce-e oyunu sarkan kulaklarını zıplattı. "Sen oyuncu bir keçisin!" dedi Maya. Defterine yazdı: Pip ce-e oyununu ve yavaş kovalamacayı sever.

Ama Pip yeni şeyler karşısında utangaçtı da. Maya parlak bir kurdele getirdiğinde Pip kaçıp sulama kabının arkasına saklandı. Maya onu kovalamadı. Büyükanne Rose'un sözlerini hatırladı: hızı o belirlesin. Kurdeleyi yere bıraktı ve sessizce oturdu. Bir süre sonra Pip sürünerek çıkıp kurdeleyi kokladı. "Güzel seçim," diye fısıldadı Maya.

Maya daha fazla güvenli oyun istiyordu. Pürüzsüz taşlar topladı ve çimenlerin üzerinde küçük bir labirent yaptı. Pip uzaktan izledi. Sonra merakla yaklaştı. Burnuyla bir taşı dürttü. Maya hafifçe alkışladı. "Cesursun, Pip!" dedi. Pip minik kuyruğunu salladı ve yeniden denedi. Oyun basit ve sessizdi, utangaç bir keçi için tam da uygundu.

Büyükanne Rose önlüğünün cebi elma dilimleriyle dolu olarak dışarı çıktı. "Onun beden dilini okuduğunu görüyorum," dedi. "Kulakları ilerideyse meraklıdır. Yattıysa alana ihtiyacı vardır." Maya başını salladı ve Pip'e bir dilim uzattı. Pip onu nazikçe aldı ve çıngırağı çınladı. "Nezaket ve anlayış," dedi Büyükanne Rose, "her dostluğu özel kılar."

Maya ve Pip ayçiçeklerinin etrafında yavaş kovalamaca oynadılar. Sonra saman balyalarının arkasında ce-e oynadılar. Pip bir kovanın arkasına saklandı ve ortaya çıktı, Maya'yı güldürdü. Kahverengi göz lekesi ona küçük bir korsan görünümü veriyordu. Maya yeni bir oyun icat etti: elma dilimlerini bardakların altına sakladı ve Pip doğru bardağı dürttü. Artık cesur ve zekiydi!

Bir öğleden sonra rüzgârın şiddeti Maya'nın şapkasını avlunun öte yanına uçurdu. Pip ürküp köşeye kaçtı. Maya onu acele ettirmedi. Oturdu ve yumuşak bir şarkı söyledi. Yavaşça, adım adım Pip geri geldi. "Sorun değil," dedi Maya. "Güvendesin." Pip dizine yaslandı ve çıngırağı minik bir şıngırtı çıkardı. Maya içinin ısındığını hissetti.

Maya, Pip'in kişiliğinin bir bulmaca gibi olduğunu fark etti. Bazı günler utangaçtı; bazı günler cesurdu. En sevdiği oyunların bir listesini yaptı: yavaş kovalamaca, ce-e ve taş labirenti. Sevmediği şeyleri de öğrendi—yüksek sesler ve hızlı hareketler. "Sen iyi bir arkadaşsın," dedi Maya ona. Pip kehribar gözlerini kırptı ve ayakkabısının bağcığını kemirdi.

Büyükanne Rose onları verandadan izledi. "Pip'in neye ihtiyacı olduğuna dikkat etmeyi öğrendin," dedi. "Her dostluğun sırrı budur." Maya'nın yüzü parladı. O ve Pip nezaket ve sabırla güven inşa etmişlerdi. Artık her sabah Pip kapının yanında bekliyor, çıngırağını şıngırdatıyordu. Maya çantasını açıp, "Oyunlarımıza hazır mısın?" derdi.

İki arkadaş bütün yaz oynadılar. Her zaman güvenli ve nazik olan yeni oyunlar icat ettiler. Pip biraz büyüdü ama ce-e oyununu hâlâ seviyordu. Maya, hayvanların da tıpkı insanlar gibi duyguları ve kişilikleri olduğunu öğrendi. Defterine yazdı: "Pip utangaç ve cesur, meraklı ve temkinli. Ve o benim arkadaşım."

Bir akşam Maya, Pip'le verandada oturdu. Güneş ayçiçeklerinin arkasında batıyordu ve Pip yer değiştirdikçe çıngırağı hafifçe çınlıyordu. "Seni beklediğim için mutluyum," dedi Maya. Pip çenesini dizine dayadı. Büyükanne Rose elma dilimleri getirdi ve altın ışıkta paylaştılar. Mutlu ve sessiz bir andı.

Maya nezaketin dikkat etmek anlamına geldiğini öğrendi. Hayvanların neye ihtiyacı olduğunu fark ettiğimizde güven inşa edebilir ve mutlu anlar paylaşabiliriz. Her keçinin—ve her arkadaşın—özel bir kişiliği vardır. Maya Pip'e gülümsedi ve Pip de ona göz kırptı. "Sen benim en iyi arkadaşımsın," diye fısıldadı. Ve çıngırağının şıngırtısıyla Pip sanki, "Sen de benimsin," der gibiydi.